

Շըթախումբոյն իր ստորագաս սառներուն,
Անվերջին բիւր բիւր խորշերէն մէկուն մէջ,
Երկիր կոչուած մարած կաւի խեղճ մասնիկն
Ուրիշ բան չէ՝ թէ ոչ հատիկ մ'աստղային
Վըհի մը մէջ անսփունք:
Մի՛ քընանաք: Աստղերն որ քու նինջերուդ
Կը նըկարեն կամարն արաք զարդերով՝
Որ կը պլպլան դողողջուն,
Խօսք մը կ'ըսեն՝ աւելի եւքս արգար
Քան ընդունայն ոչնչութեան վարպետներն:
Հըպարտութեան փութովը մի՛ ուռննար,
Մի՛ դու Աստուած մը քեզ կարծեր տիրական,
Մի՛ թագաւոր աշխարհի,
Այլ վերցոր աշքող երկինք
Ու մեծ պայծառ գիշերէն
Խոնարհութիւն սորվէ դուն:

Թրգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻՅԵԱՆ

— > < —

ԽՈՂԵՐ ՈՒ ՇՈՂԵՐ

* *

Պայծառ գիշեր, թող որ ըմպեմ միայնակ
Խորհուրդներուդ մղորածորան բաժակէն.
Թող որ արբշիւ երազանքներ հիւսելէն՝
Մըծեմ չիթ չիթ, քամեմ կայլակ առ կայլակ....

Այս ի՛նչ գիշեր դիւթանքներու աշխարհին,
Սուրբ տեսիլներ մեղր ու հաշիշ կը ծորեն.
Մինչ հոգիիս վեհ սրբատաշ խորանն՝
Գոհար երգեր դէպի Երկինք կ'երկարին....

Մուկի մէջէն անուրջներու առուակներ
Ձոյգ աչերու նայուածքին հետ սիրաջեր՝
Արտասուելէն հոգիէս ներս կը հոսին....

Լուսերկան ալ՝ որ ծիծաղն է Ահունին,
Խաղաղութեան այս սրբազան ժամերուն՝
Լ՛ուս կը ժպտի երազներով առլըցուն....

ԱՐԱՊԵԱՆ

Ի Ր Ի Կ Ն Ա Վ Ե Ր Ջ

Արեւին քնարը փլընցաւ մարմարին դէմ
Սեւ պարտէզին ուր լըռութիւնը կը յիշէ...
Ըստուերին գորշ հայելիին մէջ կը դիտեն
Գոյներն իրենց մեռնող երազը թաւիշէ...

Իրիկունն է լեցուն սափոր մը հաշիշէ
Ձոր ծառիտուն մութ բազուկները կը թափեն
Հոգիին մէջ ամէն կեանքի լոյսին, երգէն
Կը բեկեկէի տրամօրէն քուզ մը թարշիշէ...

Արահետին ոսկեվառ գծեր մեղմօրէն
Կը տժգունի ըսպասումէն կարօտահար՝
Լուսերկային որ դեռ չեկաւ սաղարթներէն,

Օրօրունիւ ջուրին խորունկ սրբտին համար,
Որուն վերեւ լըռութիւնն է վարդ մը հովի
Տակաւ թօշնոդ թրթուռն ձայնէն որ կը մարի...

Պ Ի Շ Ե Ր

Լ՛ուս սեւ պարտէզ: Գիշեր: Աստղերը մարեցան,
Կ'երազէի շուշաններ որ կը բանտարկուին
Տաճարներու մարմարին մէջ ուր արեւին
Ջերմը կ'անցնի երակներու տակ ծիածան:

Լիճը խորճենկ իր աստղերէն որ թօշեցան,
Անմոռուկներ կապոյտ. անհուն վարդը հովին
Մառերուն մէջ տրոփող սիրտ մ'է գիշերային.
Հոգիիս կանչն է տրամօրէն բիւրեղ անձայն...

Մոռնալ վիշտերն եւ ըսպասում, սէրը մոռնալ,
Եւ շուշանները տաճարին մէջ բանտարկեալ
Հին տաճարի մ'ուր աղօթելըս կը յիշեմ,

Տըժգոյն սուրբին կը ժպտէր դէմքն երազի պէս,
Գուցէ գինով իր տխրութեան շինջ հաշիշէն,
Սուրբն յետագարձ եղբայրօրէն ըլլայի՛ ես...

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱՅԵ

